

הראיון התפרסם באתר כנס מדיה:

kenes-media.com/טעימות-מאמריקה-האחרת

טעימות מאמריקה האחרת

אביחי שמידט לוקח את הקוראים בספרו השמיני "66 סיפורים מכביש 66" למסע בלתי נשכח במכונת זמן לאורך כביש מוזנח ונעלם בחלקו. לאורך הקריאה עשוי הקורא לשאול את עצמו האם אמריקה שהוצגה לראווה כהתגשמותו של חלום אוטופי, אולי בעצם מעולם לא הייתה כזאת?

מאת זהר נוי

"66 סיפורים מכביש 66" הוא ספרו השמיני של איש הטלוויזיה, היזם, איש הנדל"ן והסופר, אביחי שמידט. הפעם הוא לוקח את קוראיו למסע בלתי נשכח במכונת זמן לאורך כביש מוזנח ונעלם בחלקו. המסע שמשתרע על פני ארבעת אלפים קילומטר מאגד בתוכו זיכרונות, חלומות, תקוות ומתמקד בחיפוש אחר אמריקה של פעם, זאת שדמותה הצטיירה לנו בספרים ובסרטי הוליווד.

בין דפי הספר הולכת ומתגלה אמריקה שונה מהתדמית שדבקה בה כארץ השפע והאפשרויות הבלתי מוגבלות. אביחי שמידט כאדם חותר להסיר את שכבות הערפל ושואף לגעת בליבה של המהות. בספרו זה הוא משיל חלקים נרחבים של שכבות מהיבשת הנערצת עד כי נדמה שהיא נחשפת

במערומיה. זוהי אמריקה ששרויה בצל, בחצר האחורית שנשכחה מלב. זוהי אמריקה מתפוררת ועצובה, זרועה ערי רפאים ובתים רעועים, זוהי אמריקה שיש בחוות הנטושות שלה גרוטאות רכבים וכלים חקלאיים לצד מלצרים ומלצריות קשישים שמתנהלים בכבודת בדיינרים מוזנחים של פעם. שמידט שאינו מבקש ליפות דברים, מניח את המציאות כפי שהיא ויחד עם זאת אינו מוותר על ההומור ועל החמלה הבסיסית שמלווים תמיד את כתיבתו.

גם במהלך הקריאה ובוודאי שבסופה, שואל עצמו הקורא האם אמריקה שהוצגה לראווה כלפי שאר העולם כהתגשמותו של חלום אוטופי, אולי בעצם מעולם לא הייתה כזאת? ואולי מהות הכול מצטמצמת לאימרת המחבר: "תן לעצמך לשוטט כדי לפגוש בנשמה שלך".

אבי שמידט, יליד 1949, מוכר לרבים כאיש רשות השידור - הטלוויזיה הישראלית, מה שפעם נקרא הערוץ הראשון. הוא הגיע לערוץ מייד אחרי השירות הצבאי ביחידת המודיעין 8200 ועבד בה כאיש קול ותקשורת כמעט מיום היוסדה ובמשך שלושים וחמש שנה. בכל השנים האלה השתתף בהכנתן של אלפי כתבות טלוויזיה, מאות סרטים דוקומנטריים ועשרות סרטים וסדרות טלוויזיה. הוא גם נטל חלק באלפי הפקות ובשידורים הגדולים והחשובים שבהפקתם היה שותף ליצירת הפסקול של ההוויה הישראלית. מאז יציאתו לגמלאות הוא עוסק בכתיבה, ביזמות ובהשקעות נדל"ן כשבמקביל ממשיך לעסוק גם בהפקה בטלוויזיה.

מה פתאום סיפורים מכביש 66 של אמריקה?

"שנים רבות ייחלתי לחצות את אמריקה על כביש 66. בצעירותי כשקראתי את הספר 'ענבי זעם' של ג'ון סטיינבק נדלקתי על הדרך הזאת. משהו בה הקסים אותי והרצון לעבור אותה רק הלך והתגבר עם השנים. אחרי שראיתי את הסרט 'אדם בעקבות גורלו' בו דהרו פיטר פונדה, דניס הופר וג'ק ניקולסון גיבורי הסרט, על ההארלי דיווידסון האימתניים והמיתולוגיים שלהם בכביש הזה, הרצון הפך ממש למטרה".

מה יש שם שאין בכל כביש אחר?

"את אמריקה לפני שהיא כוסתה באבק כוכבים, לפני שהיא הפכה להיות החלום הגדול".

בראשית?

"משהו מקולף שמלמד משהו על התרבות האמריקנית הבסיסית. זה לא לנסוע לטייל באמריקה הקלאסית, זה להגיע למקום אחר שמספק חוויה אחרת".

הימים היו ימי מגפת הקורונה ושמידט החליט שזה הזמן לצאת לדרך. "המון אנשים ניסו להניא אותי מהנסיעה הזאת. יש שטענו שהדרך ארוכה,

מסוכנת, והימים היו ימי קורונה אז בכלל. כשאנשים מעלים טיעונים כאלה, הבעיה היא שבמרבית המקרים יש בכל אחד מהטיעונים גרעין של אמת והיגיון, אבל אם היינו מקשיבים לאנשים האלה בשאר תחומי החיים ולאורך ההיסטוריה האנושית, היינו עדיין בתקופת האבן ועידן העולם השטוח ובוודאי לא היינו מצליחים להנחית אדם על הירח".

הרבה שנים התבשלו בו הרעיונות, אבל ברגע האמת ההתכוננות הפיזית-מעשית הייתה מהירה ופשוטה. "תכננתי את המסלול על פי המפה, חומרים שקראתי, סרטוני יו-טיוב בהם צפיתי, קניתי כרטיס טיסה, רכשתי כמה מסיכות פנים והופ מצאתי את עצמי אוכל נקניקיה בספרינגפילד במדינת אילינוי".

והיה לה טעם אחר?

"היה לה טעם של כביש 66, של מסע שיש בו גילויים מרתקים. מדובר על כביש באורך ארבעת אלפים קילומטר ואם ניקח בחשבון את הגיחות מהמסלול הראשי לעוד כמה מוקדי משיכה הכרחיים לביקור שנמצאים 'על הדרך', הייתי אומר שהמסלול כולו משתרע לאורך ששת אלפים קילומטר".

כמה זמן ארך המסע לאורך כביש 66?

"את הדרך כולה אפשר לחצות בנהיגה רצופה כמעט במשך 5-6 ימים, אבל אז סביר שתיהרגו בתאונת דרכים מרוב עייפות אחרי שתנהגו 900 קילומטר ביום. איכות הכבישים, שכביש 66 הוא חלק מהם היא 'לא משהו', כך שמי שרוצה לחצות אותו בצורה ישירה צריך לנהוג כשש עשרה שעות ביממה ולעתים במהירות של ארבעים קילומטר לשעה - עניין מתיש כשלעצמו. בדרך כלל טיילים עושים את המסלול ב 11 יום בממוצע, אבל אז אי אפשר לדעתי לראות הרבה וליהנות מהדרך, וגם אם רואים, לא תמיד אפשר להבין את מה שרואים. בכלל לא תמיד מה שרואים היא המציאות כפי שהיא, כך שנדרש לדעתי הרבה יותר זמן לנסוע במסלול הזה - בעיקר כדי לעכל את מה שרואים. לי זה ארך שלושה וחצי שבועות. אגב, על פי מחקרים רק 4.5% אחוז מהנוסעים על הדרך מקדישים לכך תקופה ארוכה כל כך".

בגלל שזה קשוח?

"בגלל שיש חלקים שלמים שאתה נוסע לבד ומי שלא יודע להכיל את זה מת משעמום, ובכלל מי שמחפש את אמריקה הנוצצת לא ימצא אותה שם".

עשית את המסע הזה לבד, זה לא היה קשוח?

"אין הרבה משוגעים שהיו מוכנים לעשות לבד את הכביש הזה במשך שלושה שבועות. אני חושב שכמי שגדל יחיד להוריו, מסתבר שפיתחתי יכולות להסתדר עם עצמי יוצא מן הכלל טוב, ולכן במקרה הזה

לא חשתי בדידות וגם פגשתי בדרך הרבה מאד אנשים מיוחדים ומעניינים,
כך שמשעמם לא היה לי".

ובכל זאת בכל שנה נוסעים בדרך הזאת כשני מיליון בני אדם מכל העולם,
מה מאפיין אותם?

"נערכו על כך מחקרים רבים שבסיכום של כולם אוכל להגיד שמדובר
באנשים שמגיעים ברובם מארצות הברית, מאנגליה, מקנדה, מאוסטרליה,
מניו זילנד ויש גם לא מעט גרמנים, בלגים והולנדים. חלק ניכר מהנשאלים
במחקרים התגלו כבני מעמד סוציו-אקונומי מעל לממוצע, בעלי השכלה
ומקצוע ורובם היו מנהלים. לא יודע עד הסוף מה הקשר, אבל כן ברור לי
מה הם מצאו שם".

מה?

"את הדבר האותנטי, את המקור של מה שנעטף אחר כך בכל כך הרבה
סיסמאות ועטיפות".

מסע לחוד וספר לחוד, למה לכתוב על זה ספר?

"זאת הדרך שלי לעבד את מה שאני עובר וכבר ביום הראשון בו יצאתי
לדרך, הבנתי שאני חייב להעלות על הנייר ולתאר את ההווה המקומית,

את החוויות מהדרך ואת התובנות שאסיק. בדיוק מחומרים אלה נבנים סיפורים מעניינים ומיוחדים. הבנתי שאף אחד אחר מלבדי לא יחווה את ההתרחשויות בדרכי, ולכן אף אחד לא יוכל להציג אותם לקורא מנקודת מבטי".

כתבת תוך כדי התרחשות האירועים?

"חלק מהסיפורים בספר "66 סיפורים מכביש 66" (הוצאת אוריון) נכתבו מייד אחרי התרחשותם, אחרים נכתבו זמן קצר לאחר שקרו ואת הנותרים הוספתי רק לאחר זמן מה כשעיכלתי והבנתי מה ראיתי וחוויתי. הספר כולו נכתב במשך כמה שבועות".

משהו שהפתיע אותך לאורך המסלול?

"כמעט הכול, כי מה שראיתי זאת אמריקה אחרת מזאת שאני מכיר. חשבתי שאני מכיר את אמריקה, גרתי בה לפני הרבה שנים וטיילתי בה לא מעט. בכביש 66 פגשתי אמריקה אחרת, שונה מכל מה שאנחנו מכירים מהספרים ומסרטי הוליווד. אז הספר מלא הפתעות שנחשפתי אליהן, אבל כדי לדעת מהן, תצטרכו לקרוא את הספר".

ובכל זאת, אחת?

"למשל, אמריקנים מתים על קרח. במסע הזה הבנתי עד כמה הקרח תופס מקום מרכזי ומשמעותי בחייהם. המחסור בו יוצר אצלם תחושות של תסכול וכעס עצום. זה הדהים אותי איך בכל מקום - במסעדות, בברים ואפילו במקרר הביתי תמצאו מכונה לייצור קרח, ואם היא לא קיימת, זאת סיבה למהומה, או למשל הייתי חייב להגיע למסעדת 'סטון היל גריל' במיאמי שבאוקלהומה רק כדי לאכול סטייק עוף מהסרטים. כולם דיברו על המסעדה הזאת, אז הייתי חייב לבדוק".

ומה גילית?

"הסטייק הגיע בתוספת פירה וקלח תירס. פשוט, אבל עשה רושם טוב. כשחשפתי את הסטייק מתוך הרוטב שכיסה אותו גיליתי שניצל עוף שמראהו וטעמו היו זהים בדיוק לשניצל שהגישו לי במזנון תחנת הטלוויזיה בירושלים במשך כל השנים שעבדתי שם. המסקנה שהגעתי אליה היא שלא צריך להרחיק עד מיאמי אוקלהומה בשביל שניצל".

אמריקה כמו אמריקה, הכול בה מצופה פירורי זהב, גם השניצל של רוממה ירושלים?

"בדיוק כך. למשל באמריקה אין מוקדי משיכה היסטוריים כמו הפירמידות במצרים, אבל אמריקנים רצו משהו כזה, אז על כביש 66 מצאתי משהו מרתק. שני סטודנטים צעירים לארכיטקטורה הגו רעיון יוצא דופן - הם קברו באדמה שורה של מכוניות קאדילק וכך למעשה הוקם בשנת 1974

באמרילו בטקס מעין פסל סביבתי עשוי מצירוף של עשר מכוניות קאדילק שנתקעו באדמה במרחק זהה האחת מהשנייה כשהאף למטה והזנב למעלה. את מיצג האומנות הזה, החדש יחסית שנקרא 'קאדילק ראנץ' (חוות הקאדילקים) אפשר לראות מהכביש המהיר 66 שחולף לצידו. תיירים מכל העולם באים להתרשם ממנו. המייצג הזה מוצלח במיוחד כי הוא משמש ליחסי הציבור של כביש 66".

בין לבין הוא נותן טיפים למטייל עם קריצה של הומור, כמו למשל חווית הדרך במדבריות אריזונה. "בין השעות אחת וחצי אחר הצהריים לבין שלוש וחצי אחר הצהריים מול חזיתו של מלון 'אוטמן' בעיירה אוטמן באריזונה בכל יום מימי השבוע, תמצאו את עצמכם בעיצומו של שוד בנק, לכודים בקרב יריות (מבויים) בסגנון המערב הפרוע שמתרחש על פי כל כללי הטקס".

בספר אתה כותב על כך שפגשת במסע אנשים מכל העולם ובני גזעים שונים, אבל לאורך כל הדרך לא פגשת ולו גם תייר אפרו-אמריקני אחד.

"זה היה מוזר מאוד בעיניי, אז יצאתי לחקור וגיליתי שהנוסטלגיה והעניין בהיסטוריה של כביש 66 נובעת בעיקר מהזיכרונות של אלה שנסעו שם קודם. את הזיכרונות של האנשים השחורים שנקלעו לכביש הזה בשנים ההן עד אמצע שנות השישים - הם מן הסתם מבקשים לשכוח ואולי לא מצליחים. בעת ההיא אסור היה לאפרו-אמריקנים להשתמש בחדרי האמבטיה או אפילו לשתות מים מברזים מהם שתו האנשים הלבנים.

כשאפרו-אמריקנים נכנסו למסעדות, הם היו צריכים להשתמש בכניסה האחורית. לא הרשו להם גם לאכול במחיצתם של אנשים לבנים, ובוודאי שלא להינשא בנישואים בין-גזעיים. חלקי מדינה רבים נקראו 'עירות שקיעה' ולא אפשרו לאפרו אמריקנים להיכנס לערים אחרי רדת החשיכה. בשנים ההן ועד שנת 1964 צריך היה הנוסע השחור להתמודד עם האפליה הגזעית בדרכים ולהתנייע בדרך בה לא יתקל בקשיים (מכות או אפילו מעשי ליניץ'). אז לא פלא שאין לאפרו-אמריקנים שום עניין בכביש הזה".

גזענות על כביש 66?

"זה בעיקר מסמל להם את מה שהם רוצים לשכוח".

חוויות והבדלי תרבויות

376 סיפורים קצרים פרי עטו התפרסמו עד היום, אותם אפשר לקרוא בארבעת ספרי הסיפורים הקצרים שכתב ושיצאו לאור. "הספר 66 סיפורים מכביש 66" הוא הספר השמיני שכתב.

הספר "הכול סיפורים – מאה ארבעים סיפורים אמיתיים ואחד לא" הוא ספר הסיפורים הקצרים הראשון שכתב. זהו קובץ סיפורים מהחיים ובשלל נושאי העולם - מעין יומן אוטוביוגרפי שרובם כתובים בהומור ובחוכמת חיים.

אביחי שמידט נדד בעולם כולו וצבר לאורך השנים חוויות מלינה במלונות המפוארים ביותר, כגון ה"דורצ'סטר" בלונדון, ה"בוורלי הילס הוטל" וה"בל אייר" בלוס אנג'לס, מלונות הפאר של לאס וגאס ומוסקבה, אכסניות הנוער הפשוטות והבסיסיות ביותר, תאי שינה בספינות ובמעבורות, קרונות שינה ברכבות, מושבים אחוריים של מכוניות, על הרצפה בתחנות אוטובוסים ועל ספסלים בנמלי תעופה. בספרו "הכול כלול - זיכרונות מאייר בי אנד בי" - קובץ מקסים ומרתק של 81 סיפורים קצרים בו מעלה אביחי זיכרונות גם מהזמנים בהם השכיר דירות נופש לתיירים. הספר מכיל אוצר בלום של סיפורים שעשויים לעניין, לשעשע, לסקרן, לרתק, להדהים ולעיתים גם להעציב. שמידט שהצליח להסתכל על בני אדם ממדינות ומתרבויות שונות בעיניים בוחנות, לעיתים ביקורתיות, מציג את הדמויות האלה בסיפוריו. על אף שייתכן שתחשדו שחלק מהסיפורים לקוחים מהדמיון, הרי שלא כך הדבר. כולם קרו במציאות ונאמנים לעובדות. המפגשים האלה יצרו מצבים משעשעים שנבעו מהבדלי תרבויות.

ספרו "סיפור, סיפור" כולל קובץ מקסים ומרתק של עשרות סיפורים קצרים בהם ניכר העונג שבפלירטוט עם הקורא והניסיון לראות או לנחש את ההפתעה בפניו בסופו של כל סיפור. היא יכולה להיות מהולה בתחושות שונות - כאב, צער, עצב, ייאוש, רוגז, תוגה, שמחה, צחוק, תהייה ותימהון ואולי אפילו פחד וערעור. בסופו של דבר לא משנה מהי התחושה, העיקר להוציא את הקורא משגרת יומו בתקווה שיישא איתו חלק מהסיפורים ומהחוויות עד סוף חייו. באופן כללי רוב הסיפורים בספר הזה, האמיתיים ואלה שלקוחים מהדמיון עוסקים במקריות ובהשלכותיה הלא צפויות האפשריות.

התרחשויות חובקות עולם

אבי שמידט נולד בתל אביב וגדל בירושלים. אביו היה איש עסקים ואימו מזכירה מדעית ומתרגמת בבית הספר לרפואה של האוניברסיטה העברית. במשך שנים רבות נמנה אבי עם סגל הטלוויזיה הישראלית - הערוץ הראשון והזדמן בנסיבות שונות למקומות רבים מחוץ לגבולות המדינה. היכרותו עם פינות עולם רבות שונות ומיוחדות ועם אורחות החיים הנהוגות בהן, טבעה את חותמה בספריו בתיאור התרחשויות חובקות עולם ובתיאור מגוון הדמויות האנושיות יוצאות הדופן שמאכלסות את עלילות ספריו.

את הסיפור הראשון שלו כתב אביחי שמידט כשהיה בן שבע. כילד וכנער כתב בעיקר רשמי מסע בעולם וטורי סאטירה בעיתוני בית הספר. כילד נגרר אחר אביו למסעות עסקים ברחבי אירופה ובגיל עשר מצא את עצמו גר חצי שנה בנאפולי, ומדבר נפוליטאנית - אותה שכח כי לא השתמש בה. הסיפורים שכתב בבגרותו הם חובקי עולם וגיבורי המותחנים שלו - בדרך כלל צמדים רומנטיים - הם אנשים רגילים שנקלעים לנסיבות לא רגילות. שמידט שדובר חמש שפות הרבה לנסוע בעולם, ביקר במדינות רבות ואף עבד והתגורר בהן, דבר שהשפיע בצורה ניכרת על כתיבתו. "אני כותב על מקומות בהם גרתי ואני מכיר אותם היטב, לכן קל לי", הוא אומר. "לא הייתי צריך להמציא שום דבר - אני מכיר את הרחובות, את האנשים ואת כל מה שזז שם".

לדבריו "כשאתה מסתובב בעולם מגיל צעיר מאוד אתה פוגש כל מיני טיפוסים שנותנים לך השראה נהדרת לסיפורים שלך".

מהן התכונות החשובות ביותר לסופר?

"המספר צריך להתברך בשילוב של ארבע תכונות: אפשרות לאגור פרטים ואירועים כדי לשחזר או להמציא מצבים שהתרחשו במציאות כלשהי, דמיון פורה כדי להשלים פרטים ותיאורים שהופכים את הסיפור ליותר מעניין ומסקרן ויכולת לעורר אצל הקורא רגשות הזדהות עם הנושא או עם הדמויות שמופיעות בו. חשוב שהמספר גם יראה את הדברים מעט אחרת מכפי שכל האחרים רואים אותם. חוץ מזה קיים הבדל גדול בין סיפור שאני מספר ליושב מולי ומעביר לו חוויה מסוימת בדיבור ישיר פנים אל פנים לבין סיפור שאני כותב למי שאמור לקרוא אותו היכן שהוא ומתי שהוא".

בוא נדבר על ספרך "האיום האחרון" - המותחן שעוסק בטרור. מה משך אותך לעסוק בנושא?

"טרור הוא עניין נורא לאזרחים, אבל חומר מעולה ליוצרים. יש בו הכול: מתח, טובים ורעים והוא יוצר תחושה שבשום זמן שום מקום לא בטוח. הטרור העולמי מתפתח כל הזמן ויש לו אבולוציה משלו".

פצצה גרעינית ניידת במזוודה מתגלה בחדר בבית מלון בתל אביב. הפעם הפצצה עקרה. בפעם הבאה היא כבר לא תהיה, אלא אם כן תמלא מדינת ישראל את רשימת הדרישות המצורפת. לישראל אין כוונה להיענות לדרישות וההנהגה הישראלית מתכנסת במהירות כדי להחליט איך לפעול. הרעיון שהיא מאמצת בזמן הקצר שעומד לרשותה עלול להיות הרה אסון. העלילה המרתקת והלא שגרתית מתפתחת במוקדים רבים ומשולבים בה טיפוסים יוצאי דופן - צלם עיתונות צרפתי שאפתן, מבריחת סחורות מנאפולי, מלחין רוסי נודע, פצחן מחשבים ישראלי, מחסלים בשירות המוסד, מומחי חבלה, דיפלומטים איטלקים וגם מחבר ספרי מתח שהוגה רעיון כל כך יוצא דופן וכל כך מטריד וקיצוני - יש אומרים שטני, שעלול להשפיע על גורל האנושות כולה. אילן רותם, סופר המתח, יחד עם אלינור מורה - סוכנת המוסד ואחרים, פועלים בעולם כולו לפי תוכנית משולבת ומתואמת היטב כדי למגר אחת ולתמיד את הטרור הבינלאומי.

למה בחרת בז'אנר של ספרי מתח?

"כי אהבתי מאוד ספרי מתח. חלק מהם מצוינים וחלק מהם כל כך גרועים שלא הבנתי איך הוציאו אותם לאור. זה הרגיז אותי וגרם לי להתגבר על הפחד ולהוציא ספר לאור".

המהלך השתלם מהר מאוד וספרו הראשון 'סוכן עיוור' הצליח להפוך לרב מכר עולמי. "ההישג הזה מחמיא לי מאוד כי לא מדובר בדירוג של אנשים, אלא במכירות אמיתיות דרך אתר הספרים העולמי של 'אמזון'", הוא אומר.

"אנשים קונים והדירוג עולה. אנשים לא קונים אז הדירוג יורד - פשוט מאוד. זה גרם לי להבין שיש לי משהו ביד והמשכתי לכתוב במרץ. שמחתי גם שאהבו לקרוא את המותחן 'צופן בסיסי' שכתבתי".

כתבת מאות סיפורים ויצאו לאור לא מעט ספרים שלך, כמה זה דומה או שונה מהעבודה בטלוויזיה?

"אני חי ונושם סיפורים, כאדם בוגר שעבד בטלוויזיה חייתי ביום-יום בסביבה יצירתית שבה התפתחתי ונשלחתי להרבה מאוד מקומות ואירועים בעולם, נחשפתי לאין סוף אירועים ופגשתי המון אנשים, הסקרנות היא הבסיס להכול. הייתי באולימפיאדות, באירוויזיונים, באירועים פוליטיים, בשיחות שלום, בפיגועים, בכל מקום אפשרי. פעם אחת כששבתי מאוחר בערב מארצות הברית ורק נכנסתי הביתה צלצל הטלפון והודיעו לי שאני טס לארצות הברית שוב למחרת בבוקר. 'אבל הרגע הגעתי', אמרתי. 'מצוין', הייתה התשובה 'ככה אתה לא צריך לארוז מזוודה'". מישהו אמר לי פעם שהחוויות שצברנו במקצוע הזה בתקופה של שבוע ימים, אנשים אחרים לא צוברים בתקופת חיים שלמה. היכולת לחוות וליצור זהה בכתיבה".

ומה הלאה? יש כבר ספר חדש בקנה?

"אני עובד כל הזמן על ספרי סיפורים קצרים ומותחנים, אבל הספר הבא שכבר נמצא בעריכה, יהיה ספר ארגון נוסף שכתבתי, זאת בעקבות תרגום

לאנגלית של ספר הארגון להכנה למוות ולהתנהלות אישית וכלכלית נכונה
'אל תעזו למות לא מוכנים' שדורג גם כן במקום הראשון ברשימת רבי המכר
של אתר הספרים העולמי 'אמזון'. הספר שנקרא 'הלם הפינני' גם הוא
מפורצי הדרך מסוגו בעולם. זהו מדריך התארגנות והכנה להתגוננות מפני
אסונות טבע ואסונות אחרים מידי אדם כשחלילה צריך להתפנות מהבית.
זה בהחלט ספר שאפשר לומר עליו שהוא עשוי להציל חיים.

עד מתי תכתוב?

"כל עוד אחווה חוויות אכתוב עוד ועוד. הדבר היחיד שיכול להרוג השראה
זה שעמום ואני עדיין לא הגעתי לשם".